

NHỮNG MÙA HOA KHỜ KHẠO

● ĐOÀN LỮ

Ngày chưa lấy chồng, đi tôi thường có thói quen cắm hoa đồng nội và nhật hoa rụng trên chùa. Bà tôi bảo đi là đồ đồng bóng. Cha mẹ tôi cũng có cái nhìn giễu nhại đối với đi. Người quê nghèo khổ cục mịch coi những thứ hương hoa tạo hóa ban xuống trần gian là phù phiếm. Đi chỉ im lặng, mắt thoáng buồn, nửa chừng uơn ướn. Còn mô ma ông tôi, ông hay thờ dài: Đòi đi may tụa một kiếp hoa, sớm nở tối tàn, nổi trôi vô định...

Nhớ mỗi đêm mùa xuân, đi ủ tôi trong chăn ấm, đĩa hoa buổi đẫm sương đêm đi nâng niu đặt trên bậu cửa sổ từ cuối chiều bắt đầu dậy hương. Thứ hương thơm thanh khiết, bình yên khiến cả tôi và đi thao thức mãi. Đi thủ thi kể cho tôi nghe về những giấc mơ có hoa buổi trắng ngần ngập đầy lối, bắm riết lấy gót chân và vương đầy vai áo người đi. Tôi nhắm mắt nghe từng nhịp thở khe khàng của đi, hình dung ra từng nụ hoa đang nở bung giữa đêm mùa xuân dịu nhẹ. Sự mộng mơ, lãng mạn của đi ngấm ngấm đánh thức suy nghĩ bé dại trong tôi khe khàng trở dậy niềm khát khao thiếu nữ.

Ngày rằm, đi lên chùa nhật hoa đại trắng bỏ ngoài tai lời đe nạt của mọi người rằng hoa đại có ma. Đi tí mỉ xâu hoa thành từng chuỗi, từng chuỗi trắng ngần như mây treo đung đưa bên cửa

sổ. Tôi thắc mắc: Đi tin hoa đại có ma không? Đi đáp nhẹ như hơi thở: Đi chỉ tin vào vẻ đẹp, người hay ma mà đẹp thì đều đáng nâng niu. Hoa đại còn có tên là hoa Châm pa.

Quê tôi thăm thẳm núi đồi, những mùa hoa đại cứ trải dài thao thiết. Mùa hoa nở nổi mùa hoa kia. Tháng giêng, tháng hai lộc biếc trên cây vừa nhú, tiếng chim hoang kêu từ mờ sáng đến xế chiều gọi về mùa hoa cà, hoa sim. Mùa của sắc tím dịu êm còn hằn trên nếp áo người thiếu nữ. Đi tôi cũng mặc áo màu tím, trong nắng chiều vàng hươm rơi vào tấm lưng lom khom ngoài đồng ruộng ánh lên thứ màu ám ảnh, như nhà thơ Hữu Loan từng gọi đúng tên “tím chiều hoang biến biệt”. Tôi hay liên tưởng vu vơ, một ngày nào đó, biết đâu đi cũng rời bỏ nơi này mà đi biến biệt, như màu hoa cà hoa sim thời son trẻ. Đi gạt những sợi tóc mai rủ xuống trán đầy vẻ hoang dã, phớt lờ nỗi sợ con trẻ đang lớn dần trong tôi. Đi bảo: Màu tím là màu thủy chung đó. Tôi hỏi: Đi định thủy chung với ai? Với chồng à? Đi nhìn những dải sương màu lam vắt vẻo lưng chừng núi trả lời rất xa xôi: Thủy chung với những mùa hoa còn sót lại nơi này! Nói rồi đi trút tràng cười trong veo luồn vào gió rét.

Tôi càng lớn càng giống đi. Ngày tôi biết nhật hoa buổi mùa xuân, biết xâu từng chùm hoa đại rụng trên chùa, biết mặc

màu áo tím thanh tân cũng là lúc đi đi từ lấy chồng. Ngày cưới đi buồn lắm, chẳng vào đúng mùa hoa nào cả. Đó là quãng thời gian rơi rớt lại của những bông hoa cuối vụ, hương sắc phần nhiều chỉ còn trong tưởng tượng. Tôi chạy dọc triển đê, men theo sườn đồi âm khói vào buổi chiều xập xình tiếng nhạc tiếng người cố gom cho đi một chùm hoa cưới. Đi tôi chỉ ngồi trong buồng nhìn ra khoảng trống đầy âm thanh sắc màu rộn ngợp mà buồn mà thương.

Mỗi lần đi về thăm quê, tôi nhận ra đi từ xa với chiếc nón mới loa loa trắng, bước chân khoan thai lướt êm ru trên cỏ. Có lần đi về với chồng, có lần về cùng mẹ chồng nữa. Mẹ chồng nàng dâu tay trong tay riu rít chuyện trò. Đó là điều chưa bao giờ có ở quê tôi. Bà mẹ chồng ấy nói chuyện có duyên và biết cách đẩy đưa, trói buộc đi bằng những lời khen có cánh. Đi vẫn mặc áo tím, miệng cười tinh khôi, hồn hậu như những bông hoa buổi đầu xuân. Ai cũng bảo đi gặp may. Tôi đã lớn, đi học trọ, thỉnh thoảng mới về nhà, tôi chẳng sợ đi theo chồng về bên kia sông mà bỏ lại những mùa hoa khờ khạo, chỉ hoang mang cho hạnh phúc của đi.

Lần lượt từng mùa hoa trôi đi, trong nhà, không ai còn cấm đoán tôi vẫn vơ với những loài hoa đại nữa. Những xúc cảm từ ngày trẻ thơ đã đánh thức tôi và bao mùa hoa đồng nội, tôi buồn vui, khóc cười bất chợt cũng từ kiếp hoa sớm nở tối tàn. Sau này, tôi biết được, đi đã không hạnh phúc như mọi người vẫn tưởng, đi sinh con gái con trai đủ bẻ, sớm tối chăm nom bữa ăn giấc ngủ cho gia đình chồng, nhưng chồng đi vẫn đi lấy vợ hai trên tỉnh. Vậy mà, chưa bao giờ người trong gia đình tôi thấy một giọt nước mắt của đi, lần nào đi về nón mới cũng loa loa đường đê, nếp áo tím dịu dàng phẳng phiu, nụ cười trắng ngần hoa buổi. Ông tôi nói đúng, đòi đi giống một kiếp hoa, thanh cao mà cũng xót xa quá đời.

